Ο άνθρωπος ως προσκυνητής (Κώστας Ε. Τσιρόπουλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 22 Νοεμβρίου, 2006

Γιατί έρχεται στον κόσμο αυτόν ο άνθρωπος; Χρειάζεται ο κόσμος τον άνθρωπο; Υπάρχει κάποιος σκοπός στον κόσμο και υπάρχει κάποιος σκοπός για τον άνθρωπο; Απορίες που ανακύπτουν από έναν διαστοχασμό μοναχικό της ύπαρξής μας όλης, απορίες διατρητικές, ανατρεπτικές μιας φαινομενικής τάξης και μιας παράδοξης αλληλουχίας που πληγώνει στα βάθη του τον άνθρωπο, θέτοντάς τον υπό πολλαπλή διερώτηση, απογυμνώνοντας την ασίγαστη προβληματικότητά του.

Μέσα σ' έναν κόσμο που οφείλεται σε θεία Ετοιμασία έρχεται ο καθένας με δάκρυα στα μάτια, για να γνωρίσει, να θαυμάσει, να ζήσει το αρμονικό κάλλος της Δημιουργίας όλης. Τα κάλλος αυτό, το πολύμορφο και πολύτροπο, έχει θεία καταγωγή, είναι κατόρθωμα ιερό. Και τα ίχνη αυτής της ιερότητας έρχεται να γνωρίσει ο άνθρωπος. Για τούτο έρχεται, οφείλει να έρχεται ως προσκυνητής. Να έρχεται, να συμπεριφέρεται και ν' απέρχεται ως προσκυνητής. Να εμβιώνει, να συμβιώνει και να αποβιώνει ως ευλαβής επισκέπτης, ως προσκυνητής.
Για αιώνες ο άνθρωπος συμπεριφέρθηκε μέσα στον κόσμο έτσι. Έκτισε τις πολιτείες του ακολουθώντας τις θεηγόρες γραμμές των τοπίων του κόσμου. Ύψωσε τα ιερά του εκεί όπου ένιωθε μέσα στον κόσμο την πανέμορφη έξαρση του θείου. Έστησε τα γεφύρια του συνομιλώντας ευλαβικά με τα ποτάμια, χαϊδεύοντας στοργικά την τριγύρω τους φύση. Και ύψωσε τείχη μέσα στην ταυτόμορφη αρμονία του τοπίου ενώ στέριωσε τα λιμάνια του εκεί όπου το δάχτυλο του Πλάστη του είχε φανερώσει τους πρόσφορους κόλπους. Δεν είναι τυχαίο που όλα τα παλιά του ανθρώπου έργα μοιάζει να έχουν ψυχή, μοιάζει να λαλούν και από ολόβαθά τους να ψάλλουν την ιερότητα του κόσμου και τα θαυμάσια του Θεού. Όπου ο άνθρωπος έπαυε να είναι προσκυνητής του κόσμου και υπέκυπτε στην οίηση, ο κόσμος ο ίδιος ερχόταν και με άκαμπτες, μυστικές δυνάμεις εσάρωνε κι ετσάκιζε τα έργα αυτά της οίησης.

Ώσπου, στους στερνούς αυτούς δυο αιώνες της οικουμένης η οίηση που υπέβοσκε μέσα στον άνθρωπο κατανίκησε το ήθος του προσκυνητή και τον αναγόρευσε κατακτητή του κόσμου.
Ως κατακτητής, ο άνθρωπος, όπου ζει και απ' όπου περνά, σαρώνει την ιερότητα του κόσμου κι αναγορεύει τον εαυτό του σε νου της Δημιουργίας όλης. Αυτός που ήλθε για να φύγει, συμπεριφέρεται ως αλαζονικός κληρονόμος που μένει. Μένει και κατακτά, και μετασχηματίζει, και αλλοιώνει, και ασχημίζει, και γκρεμίζει, και κατατρώγει και την όψη και τα σπλάχνα του κόσμου. Προσπαθεί να απαλείψει την

ιερότητα του κόσμου, να σβήσει την σφραγίδα του Θεού, να θέσει αναιδώς την δική του. Είναι αδίσταχτος, αδηφάγος, άμοιρος αρμονίας και ομορφιάς, πλάσμα που μένει προσηλωμένο έξω από τον εαυτό του, κοινωνικός και κοινωνικοφανής, επικοινωνιακός και μύχια ακοινώνητος, ένας βάρβαρος που κρατεί στα χέρια του δυνάμεις αβυσσαλέες και τρέφεται με το μίσος, την αντιπάθεια, την διεκδίκηση, την επιθετικότητα, —ποτέ με την αγάπη που ξυπνά στην ψυχή η κοινωνία της ιερότητας όλης της Δημιουργίας, την αγάπη του προσκυνητή.
...ο κατακτητής άνθρωπος, σέρνοντας πίσω του τα πιο άσχημα, κακόγουστα, εκτρωματικά, αντιφυσικά, αντικοσμικά έργα του, οδηγείται, σ' ένα συγκλονιστικό αδιέξοδο: μπορεί να θανατώσει με τις κατακτητικές του δυνάμεις τον κόσμον όλο αλλά δεν μπορεί να αθανατίσει τον εαυτό του. Όσα και όπως και αν βιώσει, τελικά θα αποβιώσει. Και η μνήμη των κατακτητικών του απολαύσεων δεν θα τον συνοδεύσει. Ο κατακτητής θα καμφθεί εμπρός στην ιερότητα του θανάτου, όσο και αν έχει τραφεί με την οίηση των κατακτήσεών του, όσο κι αν έχει παραμορφώσει τον κόσμο. Ο κόσμος τελικά θα τον θάψει. Και θ' απλώσει και πάλι πάνω από τα λείψανά του, την θεσπέσια αλουργίδα της ιερότητας της Δημιουργίας, φυτά, άνθη ζωύφια που αντικρύζουμε να μισοντύνουν τ' αρχαία ερείπια, τα μισογκρεμισμένα κάστρα, τα λησμονημένα γεφύρια,
Αλλά πώς ο γυμνός και τετραχηλισμένος άνθρωπος-κατακτητής θα ενδυθεί αφού δεν προσκύνησε τον κόσμο ετούτο και δεν εβίωσε ως λειτουργός αλλά ως βιαστής του; Ποιός θα ενδύσει τον απογυμνωμένο από τον εαυτό του άνθρωπο του καιρού μας; Άφησε τα αλαζονικά του ίχνη στον κόσμο, αλλά ο κόσμος δαμάζει τα πάντα, γιατί μέσα στον κόσμο λειτουργεί άγρυπνος ο χρόνος. Μόνον όποιος έρχεται και ζει ως προσκυνητής υπερβαίνει τον χρόνο μέσα στην θεία ιερότητα που νιώθει εντός του βαθιά ως έκσταση και ως ευχαριστία, ως ρυθμό βίου και ως συμμετοχή.

(Πηγή: Περιοδικό «ΕΥΘΥΝΗ»)